

ingericht. Het corps grenadiers der marine werd in een keurcorps van artilleristen herschapen, waardoor beter geoefende kanonniërs voor de vloot werden verkregen en waarbij het als een eer werd gerekend te mogen dienen. Er werd door hem een staatscommissie benoemd om een nieuw strafwetboek voor het krijgsvolk te water te ontwerpen, dat echter onvoltooid bleef. Onder de verschillende maatregelen, die nog door hem werden tot stand gebracht, behoort de invoering eener nieuwe wijze van schafting voor het scheepsvolk, een ingrijpende verordening, die veel tegenkanting uitlokte, maar door den Koning werd doorgezet. Na eenigen tijd viel hij bij Louis Bonaparte in ongenade, volgens eenigen, omdat hij meende dat de Koning niet genoeg voor de marine deed, volgens anderen, omdat hij zich met diens politiek niet kon vereenigen. Hij werd tot gezant te Petersburg benoemd, maar, op aandrang van Napoleon, in diezelfde betrekking naar Parijs verplaatst. Na de inlijving bij Frankrijk was hij hier te lande voorzitter van de Junta of Raad van Binnenlandsch Beheer. In 1812 werd hem het commando over de stelling aan den Helder en de daar gestationeerde vloot opgedragen. Toen Nederland in het daarop volgende jaar het Fransche juk had afgeschud, weigerde admiraal Ver Huell de vesting over te geven. Deze handelwijze verwekte algemeen misnoegen en werd door sommigen met landverraad gelijk gesteld. Het heeft hem echter ook niet aan verdedigers ontbroken. Niemand minder dan Thorbecke heeft zijn gedrag gerechtvaardigd en zelfs geprezen. Wanneer zijn ijverige pogingen in het algemeen geen blijvend resultaat hebben opgeleverd, moet dit aan de ongunstige tijdsomstandigheden geweten worden. In zooverre had hij een ondankbare taak te vervullen. Hij kon het evenmin de Fransche regeering als de voorstanders der Bataafsche republiek naar den zin maken. Indien hij zijn eigen belang had geraadpleegd, zou hij, bij den naderenden ondergang van het Napoleontische rijk, de zijde van het nationaal bewind hebben gekozen. Hij meende echter het vertrouwen, door de Fransche regeering in hem gesteld, niet te moeten verloochenen. Hij wilde den eed van getrouwheid, door hem gezworen, ook gestand doen. Hij heeft misschien ten slotte nog een zeer verdienstelijke daad verricht. Bij zijn terugtrekking zou de vloot misschien in Engelsche handen geraakt zijn of de vesting met haar aanzienlijken krijgsvoorraad en geschut aan de Fransche bezetting zijn prijs gegeven. Alexander Ver Huell heeft in lateren tijd de valsche voorstelling van sommige handelingen van zijn oom wederlegd en het getuigenis van admiraal van Kinsbergen aangehaald dat V. H. als man van eer en militair niet anders had kunnen handelen en zich tegenover zijn land verdienstelijk heeft gemaakt. Hij herinnert hoe Willem II door zijn adjudant, den kapitein ter zee van Karnebeek, aan admiraal V. H., kort voor diens overlijden, het gouden kruis der Militaire Willemsorde had doen overhandigen onder dankzegging voor de in moeielijke tijden door hem bewezen diensten. Dit geschiedde op den herinneringsdag van den zeeslag bij Doggersbank. Zoo als bekend is, heeft A. V. H. een uitgebreid dagboek achtergelaten, met een aantal brieven, journalen en